32000R1995

22.9.2000 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 238/15

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1995/2000
z dnia 18 września 2000 r.
nakładające ostateczne cło antydumpingowe i ostatecznie pobierające tymczasowe cło antydumpingowe nałożone na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu, pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy i kończące postępowanie antydumpingowe w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Republiki Słowackiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1], w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. ŚRODKI TYMCZASOWE

(1) Komisja, na mocy rozporządzenia (WE) nr 617/2000 [2] (zwanego dalej „rozporządzeniem tymczasowym"), nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu, oznaczonych kodem CN 3102 80 00, pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy oraz wstępnie zaakceptowała zobowiązanie zaproponowane przez producenta dokonującego wywozu z Algierii.

(2) W tym samym rozporządzeniu zostały sformułowane wstępne ustalenia, w których stwierdza się, że nie należy nakładać żadnych ceł antydumpingowych na przywóz towarów, o których mowa, pochodzących z Republiki Słowackiej, także objętych tym samym badaniem, ponieważ ustalono, że taki przywóz nie wyrządzał szkody majątkowej przemysłowi Wspólnoty.

B. DALSZY PRZEBIEG POSTĘPOWANIA

(3) Po ogłoszeniu (zwanym dalej „ogłoszeniem") istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których zdecydowano się zastosować środki tymczasowe w odniesieniu do przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu, pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy, wiele zainteresowanych stron przedłożyło swoje uwagi na piśmie. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, także umożliwiono wypowiedzenie się w formie ustnej.

(4) Komisja prowadziła dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne do sformułowania ostatecznych ustaleń.

(5) Wszystkie strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego i ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. Ponadto stronom przyznano okres, w którym mogą przedstawić uwagi związane z tym ogłoszeniem.

(6) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, złożone przez Strony, zostały rozpatrzone, i gdzie właściwe, wstępne ustalenia odpowiednio zmienione.

C. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

(7) Zgodnie z motywem 8 rozporządzenia tymczasowego, towarem objętym postępowaniem jest roztwór mocznika i azotanu amonu, płynny nawóz azotowy wykorzystywany w rolnictwie. Przyjmuje się, że wszystkie roztwory mocznika i azotanu amonu, bez względu na zawartość azotu, mają zasadniczo takie same właściwości fizyczne i chemiczne, a zatem do celów niniejszego badania stanowią jeden produkt.

(8) W świetle powyższego oraz ponieważ żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła nowych argumentów odnośnie do wstępnych ustaleń Komisji dotyczących towaru objętego postępowaniem i wniosków dotyczących towaru podobnego, stan faktyczny i ustalenia określone w motywach 8 i 9 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

D. DUMPING

1. Algieria

a) *Wartość normalna*

(9) Współpracujący producent dokonujący wywozu zgłosił zastrzeżenie, że jego koszty wytwarzania zostały błędnie obliczone, ponieważ Komisja nie uwzględniła faktu, że nie zostały zapłacone żadne należności celne przywozowe od przywożonych surowców wykorzystywanych do produkcji towaru objętego postępowaniem, przeznaczonego do wywozu. Stwierdził on również, że Komisja błędnie wyznaczyła koszty transportu z fabryki do portu.

(10) Przeanalizowano oba zastrzeżenia. Uznano, że w odniesieniu do należności celnych przywozowych zastrzeżenie jest słuszne. W związku z tym ponownie wyliczono wartość normalną konstruowaną, uwzględniając ten czynnik.

[1] Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 905/98 (Dz.U. L 128 z 30.4.1998, str. 18).
[2] Dz.U. L 75 z 24.3.2000, str. 3.

W przypadku kosztów transportu zastrzeżenie odrzucono, ponieważ nie zostały dostarczone żadne informacje na jego poparcie. Pozostałe ustalenia dotyczące wartości normalnej, wymienione w motywach 11 i 12 rozporządzenia tymczasowego, zostają potwierdzone.

b) *Cena eksportowa, porównanie*

(11) Wobec braku uwag odnośnie do tych pozycji, wstępne ustalenia podane w motywach 13 i 14 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

c) *Margines dumpingu*

(12) Wobec braku uwag dotyczących metody stosowanej do obliczenia wielkości marginesu dumpingu, metoda opisana w motywie 15 rozporządzenia tymczasowego zostaje potwierdzona. Na tej podstawie ustalony ostateczny margines dumpingu dla współpracującego producenta dokonującego wywozu, wyrażony procentowo w stosunku do ceny cif granica Wspólnoty wynosi 9,7 %.

Ponieważ jedyny znany producent dokonujący wywozu realizuje całość wywozu z Algierii w przypadku towaru objętego postępowaniem, pozostałe marginesy dumpingu ustala się na tym samym poziomie.

2. **Litwa**

a) *Wartość normalna*

(13) Producent litewski zgłosił sprzeciw wobec wstępnych ustaleń Komisji twierdząc, że jego wartość normalna, która ze względu na brak sprzedaży towaru objętego postępowaniem na rynku krajowym została skonstruowana, jest zbyt wysoka i w efekcie określono zbyt dużą wielkość marginesu dumpingu (7,6 %). W szczególności twierdził on, że jego koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne zostały przeszacowane i że te koszty zostały przyjęte na podstawie innej dokumentacji (poddanej audytowi za 1998 r.) niż przyjmuje się do celów obliczania kosztów wytwarzania (wewnętrznej dokumentacji zarządu obejmującej badany okres od czerwca 1998 r. do maja 1999 r.), co doprowadziło do zniekształcenia wyników.

(14) Ponieważ stwierdzono, że na rynku krajowym nie było sprzedaży towaru objętego postępowaniem, wielkość kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych musiała zostać ustalona zgodnie z art. 2 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem"). W związku z tym, że nie istnieli żadni inni producenci litewscy, których koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne mogłyby być wykorzystane, wielkość kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych jedynego litewskiego producenta określono dla „tej samej ogólnej kategorii towarów eksportera lub producenta, o którym mowa, działającego na rynku krajowym przedsiębiorstwa pochodzenia". Należy tu zaznaczyć, że początkowo przedsiębiorstwo nie dostarczyło żadnych informacji dotyczących kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych w odpowiedzi na kwestionariusz. Te informacje zostały dostarczone w odpowiedzi na list dotyczący uzupełnienia braków, wystosowany przez Komisję, jednak kiedy je przesłano, okazało się, że nie tylko są błędne, ale także niepełne, ponieważ pominięto w nich koszty finansowe. Uznano zatem za stosowne skorzystanie, do celów dokonania wstępnych ustaleń, z wiarygodnego źródła informacji (dokumentacji księgowej po audycie za 1998 r.).

(15) Po opublikowaniu rozporządzenia tymczasowego, do celów określenia wielkości kosztów wytworzenia towaru objętego postępowaniem, koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne zostały przeliczone na podstawie tej samej wewnętrznej dokumentacji zarządu, która była przyjęta do dokonania wstępnych ustaleń. Komisja zażądała dalszego wyjaśnienia dotyczącego danych liczbowych przedsiębiorstwa i przeprowadziła weryfikację wszystkich informacji, jakie otrzymała od chwili rozpoczęcia badania. Doszła ona do wniosku, że dane liczbowe są wystarczająco wiarygodne, by można było je wykorzystać. W wyniku przeliczenia kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych normalną wartość skorygowaną w dół.

(16) Po ogłoszeniu ostatecznych ustaleń, producent litewski zgłosił dalsze zastrzeżenia.

W ogólnym ujęciu, przedsiębiorstwo twierdziło, że zastosowanie zweryfikowanej metody doprowadziło do wielu niekonsekwencji wynikających z tego, że dokumentacja księgowa przyjęta do ustalenia kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, była niepełna lub niedokładna. W odniesieniu do tej uwagi o charakterze ogólnym należy zaznaczyć, że była to ta sama dokumentacja, z której korzystano przy określaniu kosztów wytwarzania i na wstępnym etapie postępowania przedsiębiorstwo jej nie kwestionowało, przeciwnie, nawet nalegało na to, by ta dokumentacja została także wykorzystana przy ustalaniu kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych.

Następnie przedsiębiorstwo wniosło kilka szczególnych zastrzeżeń. Po pierwsze oświadczyło, że w wewnętrznej dokumentacji zarządu, obejmującej badany okres, były podane zaniżone wielkości zarówno obrotów łącznych, jak i obrotów na rynku krajowym. Zastrzeżenie odrzucono, ponieważ przedsiębiorstwo miało dość sposobności od początku badania, by przedstawić pełny i dokładny obraz sytuacji. Do czasu, gdy zdecydowało się zakwestionować ostateczne ustalenia, nie wspomniało ani razu o potencjalnych niedokładnościach dostarczonych danych liczbowych, a nawet wówczas nie wyjaśniło rozbieżności w wielkościach obrotów.

Po drugie, przedsiębiorstwo twierdziło, że jego koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, odnoszące się do wywozu w dokumentacji zarządu zostały zaniżone, gdyż nie obejmowały kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych związanych z wywozem na rynki inne niż rynek Wspólnoty; w związku z tym Komisja powinna była odjąć większą kwotę od kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych, aby otrzymać poprawną wielkość kosztów sprzedaży, ogólnych i administracyjnych dla sprzedaży na rynku krajowym. To zastrzeżenie zostało odrzucone, ponieważ koszty, o których mowa były niezmiernie wysokie w stosunku do dochodu ze sprzedaży wywozowej na tych innych rynkach w porównaniu z wywozem do Wspólnoty, a ponieważ nie wspominano o tej rozbieżności na wcześniejszym etapie postępowania i nie przedstawiono żadnych wyjaśnień odnośnie do niewłączenia tych kosztów do wewnętrznej dokumentacji zarządu.

Po trzecie, przedsiębiorstwo twierdziło, że niektórych z jego kosztów finansowych nie można przypisywać produkcji roztworu mocznika i azotanu amonu, gdyż znaczną część jego działalności stanowi działalność holdingowa. Należy tutaj zaznaczyć, że produkcja nawozów ma znaczny udział w działalności przedsiębiorstwa, ponadto nie dostarczyło ono żadnych danych dotyczących kosztów finansowych w odpowiedzi na kwestionariusz, twierdząc, że żadnych z tego rodzaju kosztów nie można przypisać produkcji mocznika i azotanu amonu. Uznaje się, że wszystkie koszty, których nie można bezpośrednio przypisać do określonego towaru, powinny i tak zostać mu przypisane oraz że w przypadku braku bardziej rozsądnego podejścia, obroty są odpowiednią podstawą dla podziału tych kosztów. Wobec tego zastrzeżenie, o którym mowa zostało odrzucone, z wyjątkiem „kosztów pośrednictwa finansowego", które – jak stwierdzono – nie muszą być uwzględniane, gdyż nie mają wpływu na ostateczne ustalenia.

Po czwarte, przedsiębiorstwo twierdziło, że koszty ogólne i administracyjne powinny być uwzględniane tylko w takim zakresie, w jakim odnoszą się one do działalności produkcyjnej. Przedsiębiorstwo przedstawiło zestawienie zawierające dane liczbowe przygotowane na tej podstawie przez audytorów zewnętrznych. To zastrzeżenie zostało odrzucone, gdyż audytorzy, w liście, do którego załączono zestawienie, jednoznacznie odmówili wydania opinii na temat tych danych. Ponadto argument z poprzedniego akapitu, dotyczący ogólnego podziału kosztów, ma zastosowanie również w tym przypadku. Podobne zastrzeżenie, dotyczące podziału kosztów ogólnych i administracyjnych, poniesionych w związku z działalnością handlową, w odniesieniu do którego nie dostarczono materiałów dowodowych, również zostało odrzucone.

(17) Skarżący tj. Europejski Związek Producentów Nawozów (EFMA) także zgłosił uwagi dotyczące metody konstruowania wartości normalnej dla litewskiego producenta i stwierdził, że Komisja powinna była wprowadzić korektę ze względu na:

— stopy amortyzacji, uzasadniając, że stopy stosowane przez producenta są zbyt niskie i nie są dostosowane do obowiązujących w Europie Zachodniej, w szczególności do stosowanych przez przemysł Wspólnoty,

— przeszacowanie wartości aktywów, uzasadniając, że aktywa producenta nie były wyceniane zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości,

— cenę gazu pobieraną przez rosyjskiego dostawcę gazu, którą oceniono jako zbyt niską, w związku z czym koszty wytwarzania były nienormalnie niskie. Skarżący zaproponował, aby Komisja przeliczyła ceny gazu producenta w oparciu o dane liczbowe uzyskane od producentów gazu we Wspólnocie, ze wskazaniem, jaka cena może być uważana za najniższą uzasadnioną cenę, jaką litewski producent mógł zapłacić za gaz w badanym okresie.

Przeanalizowano wszystkie trzy zastrzeżenia. Jeśli chodzi o amortyzację, większość stóp, jednak w żadnym wypadku nie wszystkie, stosowanych przez litewskiego producenta, odnosiło się do dłuższych okresów niż stosowane przez producentów Wspólnoty, jednakże przeważnie mieściły się w zakresie stwierdzanym we Wspólnocie; kwoty amortyzacyjne, jako procent kosztów wytworzenia, nie różniły się w istotny sposób od zwyczajowo stosowanych w przemyśle Wspólnoty. Ponadto wysokość tych stóp była zgodna z litewskimi praktykami księgowości. Przeszacowanie wartości aktywów także mieściło się w krajowych standardach księgowości. Te zastrzeżenia zostały więc odrzucone.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących cen gazu, należy zaznaczyć, że ta kwestia została już dokładnie zbadana na wstępnym etapie postępowania i stwierdzono, że nie ma żadnych dowodów, które mogłyby świadczyć o tym, że pobierane ceny nie są wiarygodne lub nie odzwierciedlają rzeczywistych kosztów dostawy. Ponadto stwierdzono, że cena płacona za gaz przez litewskiego producenta nie jest niższa od ceny podanej przez składającego wniosek o wszczęcie postępowania. Wobec tego, to zastrzeżenie także zostało odrzucone.

b) *Cena eksportowa, porównanie*

(18) Wobec braku uwag odnośnie do tych pozycji, wstępne ustalenia, podane w motywach 17 i 18 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

c) *Margines dumpingu*

(19) Wobec braku uwag dotyczących metody zastosowanej do obliczenia marginesu dumpingu, metoda opisana w motywie 19 rozporządzenia tymczasowego zostaje potwierdzona. Na tej podstawie ostateczny margines dumpingu dla współpracującego producenta dokonującego wywozu, przy uwzględnieniu zmian, o których mowa powyżej, i wyrażony procentowo w stosunku do ceny cif granica Wspólnoty, wynosi 5,8 %.

Ponieważ jedyny znany producent dokonujący wywozu realizuje całość wywozu z Litwy towaru objętego postępowaniem, pozostałe marginesy dumpingu ustala się na tym samym poziomie.

3. **Białoruś, Rosja, Ukraina**

a) *Kraj analogiczny*

(20) Wobec braku uwag dotyczących wyboru Litwy jako państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, wstępne ustalenia określone w motywie 22 rozporządzenia tymczasowego zostają podtrzymane.

b) *Rosja*

i) Indywidualne traktowanie

(21) Jeden współpracujący producent dokonujący wywozu zażądał ponownego rozpatrzenia wniosku o indywidualne traktowanie, na tej podstawie, że w odniesieniu do sprzedaży wywozowej nie podlegał on żadnym wpływom państwa. W uzasadnieniu swego żądania argumentował, że:

— dysponował swobodą przy ustalaniu warunków i zasad swojej sprzedaży wywozowej,

— rada nadzorcza spółki była wybierana corocznie przez akcjonariuszy, z których większość stanowiły spółki prywatne lub osoby fizyczne. Wszyscy członkowie rady nadzorczej z wyjątkiem jednego są niezależni od wpływów państwa,

— przeliczenia kursów walutowych były dokonywane według kursów rynkowych.

(22) Komisja przeanalizowała wniosek w sprawie indywidualnego traktowania, koncentrując się na ostatecznym etapie badania, przede wszystkim na aspektach mających bezpośredni wpływ na działalność wywozową spółki. Na tej podstawie Komisja uznała, że argumenty wysunięte przez spółkę były słuszne, a ponieważ stwierdzono, że zakres wpływu państwa nie był na tyle duży, by istniała możliwość unikania środków, gdyby eksporterzy otrzymali różne stawki ceł, zaakceptowano żądanie spółki.

(23) Skarżący zdecydowanie sprzeciwiał się przyznaniu indywidualnego traktowania temu producentowi na ostatecznym etapie, ponieważ Komisja odrzuciła ten wniosek na etapie wstępnym, twierdząc, że producent nie jest „w wystarczającym stopniu niezależny od wpływów państwa". Już sam ten fakt powinien być wystarczający, by Komisja powstrzymała się przed zmianą decyzji. Skarżący argumentował, że obniżenie cen gazu przez państwo rosyjskie dało producentom nawozów nieuczciwą przewagę konkurencyjną i że wobec tego transakcji sprzedaży wywozowej nie należy uważać za transakcje faktycznie wolnorynkowe. Wyraził on także obawy o zwiększone prawdopodobieństwo unikania ceł, ponieważ indywidualny margines dumpingu był nieco niższy od ustalonego dla całego kraju.

Należy podkreślić, że decyzje podjęte na etapie wstępnym są zawsze weryfikowane w świetle zgłaszanych uwag i mogą być zmieniane przed sformułowaniem ostatecznych ustaleń. Jakkolwiek okazało się prawdą, że państwo ma wpływ na ustalanie cen gazu, jednak w związku z tym, że wartość normalna została określona na podstawie wartości konstruowanej w kraju analogicznym ten argument nie ma zastosowania. Ponadto stwierdzono, że spółka dysponowała swobodą przy podejmowaniu decyzji o tym, jakie ilości ma przeznaczać na wywóz i po jakich cenach. W każdym razie przyjęcie tego argumentu byłoby równoznaczne z odmową indywidualnego traktowania wszystkim przedsiębiorstwom, które nie kwalifikują się do przyznania im statusu wolnorynkowych (tzn. z powodu niespełnienia kryteriów ustanowionych w art. 2 ust. 7 lit. c) podstawowego rozporządzenia). Jeśli chodzi o zwiększone ryzyko unikania ceł, należy odwołać się do motywu 23, w którym jest mowa o niezależności zainteresowanej spółki rosyjskiej od państwa.

ii) Porównanie

(24) Skarżący zakwestionował także podstawę, w oparciu o którą porównywano wartość normalną z ceną eksportową, tzn. ceną franco (granica kraju wywozu). Argumentował on, że zastosowanie tej metody zniekształca ustalenia, ponieważ w ten sposób nie uwzględnia się w wystarczającym stopniu różnic w wewnętrznych kosztach transportu krajów o gospodarce rynkowej i krajów o gospodarce nierynkowej oraz że gdyby dokonano porównania w oparciu o cenę loco zakład, margines dumpingu byłby znacznie niższy.

Porównanie wartości normalnej z ceną eksportową powinno być dokonane na faktycznie podobnym poziomie obrotu handlowego, bez względu na to, czy przyjmuje się cenę franco, czy loco zakład. W niniejszym przypadku towar będący przedmiotem postępowania jest towarem masowym, dla którego koszty transportu stanowią znaczący procent ceny sprzedaży. Po dokładnym zbadaniu argumentów uznano, że porównanie cen franco faktycznie daje sprzeczną z prawem przewagę przedsiębiorstwom, które, gdyby znajdowały się w kraju o gospodarce rynkowej, z uwagi na swoje położenie geograficzne nie miałyby możliwości wywozu towarów masowych, a w związku z tym do celów ostatecznych ustaleń, zmieniono podstawę porównania z cen franco na loco zakład. Dokonano zatem odpowiedniej korekty ceny eksportowej z tytułu kosztów transportu z loco zakład na port i kosztów usług portowych.

iii) Margines dumpingu

(25) Indywidualny margines dumpingu dla współpracującego producenta dokonującego wywozu, któremu przyznano indywidualne traktowanie oraz ogólnokrajowy margines dumpingu dla wszystkich producentów zostały wyliczone z zastosowaniem skorygowanej wartości normalnej dla litewskiego producenta (patrz: motywy 13–15).

Na tej podstawie, marginesy dumpingu, wyrażone procentowo względem ceny cif granica Wspólnoty, wynoszą:

JSC Nevinnomyssky Azot:	28,5 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa:	41,0 %.

c) *Białoruś*

i) Porównanie

(26) W świetle zmiany podstawy porównania z cen franco na ceny loco zakład (patrz: motyw 24), dokonano odpowiedniej korekty ceny eksportowej z tytułu kosztów transportu z ceny loco zakład port i kosztów usług portowych.

ii) Margines dumpingu

(27) Margines dumpingu dla Białorusi został obliczony przy zastosowaniu skorygowanej wartości normalnej litewskiego producenta (patrz: motywy 13–15).

(28) Współpracujący producent dokonujący wywozu twierdził, że nie udostępniono mu w wystarczającym zakresie wstępnych ustaleń, co uniemożliwiło mu wniesienie uwag w odniesieniu do obliczania marginesu dumpingu, istotnych i mających znaczenie dla postępowania. Ponadto stwierdził on, że błędnie obliczono ilości wywiezionych towarów, ponieważ nie uwzględniono zwrotów

i ponieważ czasem zawartość azotu w wywożonym roztworze mocznika i azotanu amonu wynosiła 30 % zamiast częściej spotykanych 32 %. Wreszcie, twierdził on, że cena cif została błędnie obliczona.

(29) Jeśli chodzi o ilość informacji zawartych w ogłoszeniu wstępnych ustaleń uznano, że informacje przekazano w sposób na tyle wyczerpujący, na ile było to możliwe bez naruszenia obowiązku zachowania poufności w stosunku do jedynego litewskiego producenta w odniesieniu do jego wartości normalnej.

(30) Odnośnie do dalszych zastrzeżeń, dostępne informacje zostały zweryfikowane a ilości wywiezionych towarów skorygowane. W odniesieniu do obliczania ceny cif, metoda przyjęta w rozporządzeniu tymczasowym zostaje potwierdzona.

(31) Wobec braku innych uwag dotyczących ustalenia marginesu dumpingu, metoda opisana w motywie 31 rozporządzenia tymczasowym zostaje utrzymana. Na tej podstawie ogólnokrajowy margines dumpingu, wyrażony procentowo w stosunku do ceny cif granica Wspólnoty wynosi 55,0 %.

d) *Ukraina*

i) Porównanie

(32) W świetle zmiany podstawy porównania z cen franco na loco zakład (patrz: motyw akapit 24), dokonano odpowiedniej korekty ceny eksportowej z tytułu kosztów transportu z loco zakład na loco port i kosztów usług portowych.

ii) Margines dumpingu

(33) Komisja ponownie obliczyła margines dumpingu dla Ukrainy, przyjmując skorygowaną wartość normalną litewskiego producenta (patrz: motywy 13–15).

Na tej podstawie ogólnokrajowy margines dumpingu, wyrażony procentowo w stosunku do ceny cif granica Wspólnoty, wynosi 50,4 %.

E. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTY

(34) Wobec braku uwag i nowych informacji, wstępne ustalenia określone w motywach 35 i 36 rozporządzenia tymczasowego, dotyczące definicji przemysłu Wspólnoty, zostają potwierdzone.

F. SZKODA

1. Kumulacja

(35) Oskarzyciel zakwestionował niekumulowanie przywozu z Republiki Słowackiej, nie dostarczając jednak żadnych nowych informacji. W związku z tym należy szczególnie podkreślić, że zarówno wielkość, jak i udział w rynku przywozu pochodzącego z Republiki Słowackiej były niższe niż we wszystkich zainteresowanych krajach, a ich ceny nie były znacząco niższe od cen w przemyśle wspólnotowym. Wobec tego wstępne ustalenia dotyczące zasadności niekumulowania przywozu pochodzącego z Republiki Słowackiej zostają potwierdzone.

(36) Algierski producent dokonujący wywozu stwierdził, że przywóz pochodzący z Algierii powinien być oceniany odrębnie, ze względu na niski margines dumpingu, niewielki średni udział w rynku i niewielki margines podcięć cenowych. W związku z tym należy podkreślić, że margines dumpingu dla przywozu pochodzącego z Algierii przekracza poziom *de minimis*, a wielkość przywozu w badanym okresie jest znaczna. Ponadto, jeśli chodzi o warunki konkurencji, pojawiła się tendencja wzrostowa w wielkości przywozu, a kształtowanie się cen algierskiego producenta dokonującego wywozu było porównywalne z kształtowaniem się cen innych producentów dokonujących wywozu z innych zainteresowanych krajów i stwierdzono stosowanie dumpingowej ceny w przypadku przywozu, dla którego były wykorzystywane te same kanały handlu. Z tych powodów i zgodnie z art. 3 ust. 4 podstawowego rozporządzenia, wstępne ustalenia określone w motywie 41 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

2. Dumpingowa cena

(37) Producent dokonujący wywozu z Białorusi stwierdził, że cło stosowane przy przywozie pochodzącym z Białorusi wynosiło 6,8 % w 1998 r. i 6,5 % w 1999 r., natomiast Komisja, obliczając wartość cif granica Wspólnoty franco nabrzeże, po zapłaceniu cła, przyjęła stawkę w wysokości 6,5 % dla całego przywozu. Wartość cif została odpowiednio przeliczona, co jednak nie zmieniło wielkości marginesu dumpingowej ceny dla przywozu pochodzącego z Białorusi, o czym jest mowa w motywie 46 rozporządzenia tymczasowego.

(38) Ponieważ cło mające zastosowanie do przywozu pochodzącego z Rosji także zmieniło się w roku 1999 r., margines dumpingowej ceny dla przywozu pochodzącego z Rosji również został odpowiednio przeliczony. Poprawiona średnia ważona dumpingowej ceny, wyrażona procentowo w stosunku do cen przemysłu wspólnotowego wynosi 6,5 %. W pozostałych przypadkach metoda określona w motywie 46 rozporządzenia tymczasowego zostaje potwierdzona.

3. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

(39) Niektóre ze stron twierdziły, że do celów analizy szkody sytuację z roku 1995 należy porównywać z sytuacją z badanego okresu, a nie sytuację z 1997 r. z sytuacją z badanego okresu. W tym względzie należy wyjaśnić, że szkoda majątkowa w badanym okresie jest jednym z kryteriów, jakie mają być spełnione, zanim zostaną zastosowane środki antydumpingowe. Należy zaznaczyć, że podstawowe rozporządzenie nie wymaga, aby szkoda miała miejsce przez cały okres obejmujący badanie szkody. W istocie byłoby to równoznaczne z wymogiem, by sytuacja przemysłu Wspólnoty stale się pogarszała w okresie czterech do pięciu lat, zanim zastosowanie środków byłoby możliwe. W celu ustalenia, czy taka szkoda zaistniała, jako punkt odniesienia przyjmuje się między innymi, lata poprzednie oraz rozwój zdarzeń i tendencje, występujące wówczas i w badanym okresie. W niniejszym przypadku, badanie dotyczyło okresu między rokiem 1995 a badanym okresem, a nie jedynie rok 1995 i badany

okres, jak sugerowały niektóre strony. Biorąc pod uwagę rozwój zdarzeń w całym tym okresie, stwierdzono znaczne pogorszenie sytuacji przemysłu Wspólnoty, w szczególności między rokiem 1997 a badanym okresem. W związku z powyższym wstępne ustalenia dotyczące materialnej szkody poniesionej przez przemysł Wspólnoty zostają potwierdzone.

G. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

(40) Niektórzy producenci dokonujący wywozu stwierdzili, że Komisja nie doceniła wpływu decyzji Chin, zakazującej przywozu mocznika począwszy od kwietnia 1997 r. z uwagi na nadmierną podaż na całym świecie. W odniesieniu do tej kwestii należy zaznaczyć, że istnienie lub nie nadmiernej podaży, bez względu na znaczenie takich sytuacji, nie stanowi uzasadnienia przywozu po cenach dumpingowych wyrządzającego szkodę przemysłowi Wspólnoty. A zatem, wobec braku nowych informacji, ustalenia określone w motywach 62 i 63 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

H. INTERES WSPÓLNOTY

(41) Wobec braku nowych informacji, wstępne ustalenia, określone w motywach 64–69 rozporządzenia tymczasowego, zostają potwierdzone.

I. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

1. Zakończenie postępowania w odniesieniu do Republiki Słowackiej

(42) W świetle wniosków określonych w motywie 60 rozporządzenia tymczasowego, tzn. że nie stwierdzono żadnej dumpingowej ceny, że wielkość przywozu była stosunkowo niewielka a udział w rynku mały i stabilny, postępowanie dotyczące przywozu pochodzącego z Republiki Słowackiej zostaje niniejszym zakończone bez podejmowania żadnych środków.

2. Poziom zniesienia szkody

(43) Do celów ustalenia poziomu ostatecznych środków, jakie należy zastosować, niniejszym zostaje potwierdzone, że ceny towarów przywożonych po cenach dumpingowych powinny być zwiększone do poziomu, na jakim szkodliwy dumping zostanie zniesiony.

(44) Skarżący stwierdził, że marża zysku w wysokości 5 % nie jest realna i że przy określaniu nieszkodliwego poziomu cen należy przyjąć wyższy poziom zysku. Jednakże ponieważ w poprzednich postępowaniach antydumpingowych dotyczących roztworów mocznika i azotanu amonu przyjęto marżę zysku wynoszącą 5 % oraz wobec braku czynników wskazujących na zmianę okoliczności, wymagającą dokonanie nowej oceny, ostatecznie przyjęto, że marżę w wysokości 5 % zostaje utrzymana jako właściwy poziom zysku.

(45) Ponadto, metoda zastosowana przy ustalaniu marginesu szkody, określona w motywie 70 rozporządzenia tymczasowego, zostaje potwierdzona.

(46) Margines szkody dla Białorusi został zweryfikowany, w celu uwzględnienia faktu, że cło odnoszące się do przywozu pochodzącego z Białorusi wynosiło 6,8 % w 1998 r. i 6,5 % w 1999 r., podczas gdy jak wspomniano powyżej, Komisja do obliczenia wartości cif granica Wspólnoty franco nabrzeże, po zapłaceniu cła, przyjęła 6,5 % dla całego przywozu. Wartość cif została ponownie odpowiednio przeliczona. Nowy margines szkody przy przywozie pochodzącym z Białorusi wynosi 27,5 %.

(47) Ponieważ cło odnoszące się do przywozu pochodzącego z Rosji także się zmieniło w 1999 r., margines szkody dla przywozu pochodzącego z Rosji także został ponownie wyliczony. Ponadto, ze względu na to, że jednemu rosyjskiemu producentowi dokonującemu wywozu przyznano indywidualne traktowanie, odpowiednio obliczono indywidualny margines szkody. Nowe marginesy szkody przy przywozie pochodzącym z Rosji pozostają jednak poniżej stwierdzonych marginesów dumpingu.

3. Zobowiązania

(48) Zobowiązania przyjęte od algierskiego producenta dokonującego wywozu na wstępnym etapie postępowania zostały zweryfikowane, w celu skorygowania minimalnej ceny importowej w oparciu o ostateczne ustalenia dotyczące tego producenta (patrz: motywy 9–12 powyżej).

Odrzucono zobowiązania zaproponowane przez dwie współpracujące spółki rosyjskie. Jedno zostało odrzucone, ponieważ zainteresowana spółka nie była producentem dokonującym wywozu, od którego można by przyjąć takie zobowiązania, lecz pośrednikiem handlowym, kupującym towar objęty postępowaniem od producenta niewspółpracującego i sprzedającym go spółce powiązanej z przeznaczeniem na wywóz. Drugie z zaproponowanych zobowiązań zostało odrzucone, gdyż spółka jest zintegrowanym producentem nawozów, a w związku z tym dysponuje szerokim zakresem możliwości marketingowych, z których może skorzystać w przypadku zastosowania środków w odniesieniu do jednego z jej wyrobów. Należy podkreślić, że w tych okolicznościach kontrola wypełnienia zobowiązań byłaby niemożliwa do przeprowadzenia.

Zobowiązanie zaproponowane przez współpracującego producenta dokonującego wywozu z Białorusi zostało odrzucone z podobnych przyczyn.

4. **Forma i poziom środków ostatecznych**

(49) W świetle powyższego, uznaje się, że zgodnie z art. 7 ust. 2 podstawowego rozporządzenia, ostateczne cła antydumpingowe powinny zostać nałożone na poziomie ustalonych marginesów szkody, które są niższe od marginesów dumpingu. Z powodów wymienionych w motywach 15 i 19 rozporządzenia tymczasowego, zostaje potwierdzone, że pozostałe należności celne w przypadku Algierii i Litwy powinny być ustalone na poziomie określonym odpowiednio dla jedynego producenta w każdym z tych krajów.

(50) W celu zapewnienia skuteczności środków oraz zniechęcania do manipulowania cenami, co zaobserwowano w niektórych poprzednich postępowaniach dotyczących nawozów, zostaje potwierdzone, że cła powinny być nałożone w formie określonej kwoty za tonę. Stawki tych ceł są następujące:

Państwo	Margines dumpingu	Podstawa ustalenia cła antydumpingowego	Cło (za tonę)
Algieria			
- Fertalge Industries	9,7	9,7	EUR 6,88
Białoruś	55,0	27,5	EUR 17,86
Litwa			
- JSC Achema	5,8	5,8	EUR 3,98
Rosja			
- JSC Nevinnomyssky Azot	28,5	27,4	EUR 17,80
- Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	41,0	32,0	EUR 20,11
Ukraina	50,4	45,7	EUR 26,17

(51) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw, określone w niniejszym rozporządzeniu, zostały ustanowione na podstawie ustaleń dokonanych w ramach niniejszego badania. W związku z tym, odzwierciedlają one sytuację stwierdzoną podczas badania w odniesieniu do danego przedsiębiorstwa. Stawka cła (w przeciwieństwie do stawki cła obowiązującej dla całego kraju i stosowanej dla „wszystkich innych przedsiębiorstw") odnosi się wyłącznie do przywozu towarów pochodzących z danego kraju i wytwarzanych przez dane przedsiębiorstwo, czyli przez wymienioną osobę prawną. Przywożone towary, wytworzone przez inne przedsiębiorstwo, niewymienione w części operacyjnej niniejszego rozporządzenia z nazwy i adresu, także podmioty powiązane z przedsiębiorstwami, które zostały szczególnie wymienione, nie mogą korzystać z tej stawki i stosują stawkę cła odnoszącą się do „wszystkich innych przedsiębiorstw".

(52) Wszelkie roszczenia dotyczące zastosowania indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po ustanowieniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) powinny być kierowane do Komisji [1] wraz ze wszystkimi właściwymi informacjami, w szczególności dotyczącymi zmian w działalności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej lub wywozowej, związanej np. z taką zmianą nazwy lub zmianami odnośnie do podmiotów zajmujących się produkcją i sprzedażą. Komisja, jeśli uzna za stosowne, po konsultacji z Komitetem Doradczym wprowadzi właściwe zmiany do rozporządzenia poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

J. **POBIERANIE CEŁ TYMCZASOWYCH**

(53) W związku z zakresem stwierdzonych marginesów dumpingu oraz w świetle poziomu szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uznaje się za niezbędne, by kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antydumpingowego, nałożone rozporządzeniem (WE) nr 617/2000, zostały ostatecznie pobrane w wysokości odpowiadającej stawce cła nałożonego ostatecznie.

[1] European Commission
Directorate-General Trade
Directorate C
DEM 24 – 8/38 Rue de la Loi/Wetstraat 200
B-1049 Bruxelles/Brussel

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe zostaje niniejszym nałożone na przywóz mieszanin mocznika i azotanu amonu w roztworze wodnym lub amoniakalnym, objętych kodem CN 3102 80 00, pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy.

2. Cło w EUR za tonę dla zainteresowanych państw jest następujące:

Państwo	Przedsiębiorstwo	Cło (za tonę)	Dodatkowy kod TARIC
Algieria	Wszystkie przedsiębiorstwa	EUR 6,88	A999
Białoruś	Wszystkie przedsiębiorstwa	EUR 17,86	—
Litwa	Wszystkie przedsiębiorstwa	EUR 3,98	—
Rosja	JSC Nevinnomyssky Azot 357030 Federacja Rosyjska, Region Stavropol Nevinnomyssk, Nizyaev st. 1	EUR 17,80	A176
	Wszystkie przedsiębiorstwa	EUR 20,11	A999
Ukraina	Wszystkie przedsiębiorstwa	EUR 26,17	—

3. W przypadku gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem ich do swobodnego obrotu, i z tego powodu, do celów ustalenia wartości celnej, cena faktycznie zapłacona bądź należna jest przeliczana proporcjonalnie, zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/91 [1], cło antydumpingowe obliczone na podstawie powyżej ustalonych wartości, zostanie zmniejszone o procent odpowiadający części ceny faktycznie zapłaconej bądź należnej.

4. Nie naruszając ust. 1, ostateczne cło nie odnosi się do przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu zgodnie z przepisami art. 2.

5. Stosują się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych, chyba że ustalono inaczej.

6. Postępowanie dotyczące przywozu roztworów mocznika i azotanu sodowego pochodzących z Republiki Słowackiej zostanie zakończone.

Artykuł 2

1. Przywóz, zgodnie z zobowiązaniem zaproponowanym przez:

Przedsiębiorstwo	Państwo	Dodatkowy kod TARIC
Fertalge Industries spa 12, Chemin AEK Gadouche Hydra Algier	Algieria	A107

oraz przyjętym przez Komisję, przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu, jest zwolniony z cła antydumpingowego ustanowionego w art. 1 ust. 2, jeżeli towary są wytwarzane i bezpośrednio wywożone oraz zafakturowane na przedsiębiorstwo przywożące we Wspólnocie przez przedsiębiorstwo wymienione powyżej i zadeklarowane zgodnie z odpowiednim dodatkowym kodem TARIC.

[1] Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 40.

2. Zwolnienie z cła jest uzależnione od przedstawienia właściwym służbom celnym odpowiedniego Państwa Członkowskiego ważnej faktury w ramach zobowiązania, wystawionej przez przedsiębiorstwo wywożące, zawierającej podstawowe informacje wymienione w Załączniku do rozporządzenia (WE) nr 617/2000.

Artykuł 3

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 617/2000 w sprawie przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy, są pobierane w stawce ostatecznie nałożonego cła. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę cła antydumpingowego zostaną zwrócone. W przypadku gdy stawka cła ostatecznego jest wyższa od stawki cła tymczasowego, tylko kwoty zabezpieczone na poziomie ceł tymczasowych zostaną ostatecznie pobrane.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 września 2000 r.

W imieniu Rady

H. VÉDRINE

Przewodniczący